

Ik oefen.

detective
chocolade
collega
cadeau

precies
cent

zonderling
afdeling
plotseling

Aline
etiket
piraat

beha
cadeau
playmobiel
detective
spioneren
whisky
short
jeans
baby

kleptomanie

super markt
wafel ijzer
paarden staart
behang papier
winkel wagentje
piraten schepen
chocolade smaak
woensdag middag
koffie pauze
buiten kantje

supermarkt
wafelijzer
paardenstaart
behangpapier
winkelwagentje
piratenschepen
chocoladesmaak
woensdagmiddag
koffiepauze
buitenkantje

blz.

- 2 Gaan we **spioneren** hoe je mama dieven pakt?
Gaan we **stiekem kijken** hoe je mama dieven pakt?

- 5 Met een **wafelijzer** bak je lekkere, malse wafels.

- 5 Mama staat een wafelijzer te **keuren**.
Mama staat te kijken of het wafelijzer goed van kwaliteit is.

- 6 Je weet maar nooit dat mama hen **in de smiezen heeft**.
Je weet maar nooit dat mama hen **opmerkt**.

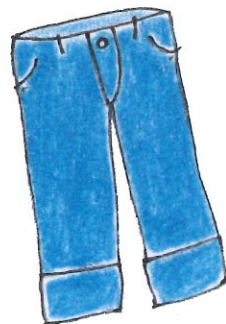

- 6 Een **detective** is een geheim agent die onopvallend verdachte mensen achtervolgt en opspoort.
- 6 Waar stoppen dieven **hun buit**?
Waar stoppen dieven **de dingen die ze gestolen hebben**?
- 6 Ze zien een **zonderlinge** man staan.
Ze zien een **rare** man staan.
- 6 Iemand met zo'n **mal** kapsel is vast in staat om iets te stelen.
Iemand met zo'n **gek** kapsel is vast in staat om iets te stelen.

- 8 Andreas **staat met zijn mond vol tanden**.
Andreas **weet niet wat te zeggen**.
- 12 Een ander woord voor **jeans** is **spijkerbroek**.
- 16 Hij heeft **geen cent op zak**.
Hij heeft **niets van geld bij zich**.

- 16 Het **water** komt haar **in de mond** wanneer ze aan de chocoladereep denkt.
Ze **heeft zo veel trek** in de chocoladereep, alleen al door er aan te denken.

Het cadeau

'Dus, als werk hoeft je mama alleen maar wat rond te wandelen in de supermarkt?'

'Ja', antwoordt Aline. 'En terwijl ze wandelt, moet ze kijken of niemand iets steelt.'

Aline en Andreas zitten in Andreas' kamer.

Vanuit het raam zien ze de supermarkt waar de mama van Aline vandaag werkt. Die ligt aan de overkant van de straat.

Het regent. Aline en Andreas kunnen niet buiten in de tuin spelen. Daarom halen ze de stapel boeken en strips uit de kast, en schuiven ze de grote doos vol playmobiel van onder het bed.

‘Of gaan we eerst spioneren 📖 hoe je mama dat doet, dieven pakken?’, vraagt Andreas.

Aline aarzelt.

‘Goh’, zegt ze. ‘Ik weet niet of het mag.’

‘Niet mogen?!’ Andreas kijkt alsof hij die woorden nog nooit heeft gehoord.

‘We lopen daar gewoon wat rond, dat kunnen ze toch niemand verbieden?’

Daar heeft Aline geen antwoord op.

Vorige zaterdag had ze gevraagd of ze mee mocht, maar mama wou het absoluut niet.

Ze ging niet winkelen, zei ze, ze ging werken.

En dan moest ze Aline niet in de buurt hebben.

Maar vandaag ... vandaag kan Aline aan mama zeggen dat het idee van Andreas kwam, en dat ze wel mee moest.

‘Goed. We gaan!’, knikt ze.

Ze stormen de trap af.

De papa en mama van Andreas zijn beneden, in hun winkel. Ze verkopen behangpapier, en stof voor gordijnen, en nog duizend dingen meer.

Aline en Andreas rennen dwars door de winkel.

‘Tot straks’, wuift Andreas, nog voor iemand kan vragen waar ze heen gaan.

‘Ja maar, ja maar’, moppert zijn papa.

Hij staat bij een mevrouw aan de toonbank.

Overal liggen rollen stof.

‘Moeten jullie je jas niet aan?’, vraagt zijn mama.

Ze staat bij de blikken verf, helemaal achteraan.

‘Nee, mama. We blijven niet lang weg’, roept Andreas nog, en hij trekt de deur al open.

De winkelbel rinkelt.

Snel steken ze de brede straat over.

Ze rennen, alsof er haast bij is.

In de supermarkt is Aline er toch niet helemaal gerust op. Schuw kijkt ze om zich heen.

‘Je moet wel gewoon kijken, hoor’, zegt Andreas.

‘Je moet kijken alsof je een kilo peren komt kopen.’

Aline probeert het: kijken alsof ze een kilo peren komt kopen. Ze vindt het moeilijk, en ze weet niet of het helemaal lukt.

'Waar kan je mama zijn?', vraagt Andreas.

'Overal', antwoordt Aline. 'Ze loopt overal.'

Dus lopen ook zij overal, gang in gang uit doorheen het hele warenhuis.

Ineens zien ze haar met een winkelwagentje.
Daar staan nog een paar klanten.

Maar mama is niet aan het werk!

Of doet ze ook boodschappen, tussen het werk door?

Ze staat een wafelijzer 🍰 te keuren 🍰.

Aline wist niet dat mama nog een wafelijzer wou.

Ze hebben er thuis al een, wat moeten ze met een tweede?

Wat er precies in het wagentje ligt, kunnen Aline en Andreas onmogelijk zien.

Mama kijkt niet om zich heen, zoals Aline en Andreas hadden verwacht.

Toch willen ze gauw weg, je weet maar nooit dat mama het in de smiezen heeft 📖.

Ze lopen door naar de volgende gang.

‘Ze doet het niet goed’, zegt Andreas in de volgende gang. ‘Ze staat daar zomaar wat naar een wafelijzer te staren. Op die manier zal ze nooit een dief betrappen.’ Dat zou kunnen, vindt Aline.

Mama is nog maar een week detective 📖, misschien moet ze het nog allemaal leren.

‘We helpen haar’, besluit Andreas.

‘Als we verdachte dingen zien, of mensen die snel iets wegstoppen, dan vertellen we dat. Waar verstoppem dieven hun buit 📖?’

‘In hun wijde mouwen. Of in grote zakken die ze aan de binnenkant van hun jas hebben genaaid. Of vrouwen dragen onder hun kleren een tas op hun buik, dan lijkt het alsof ze zwanger zijn. Of ...’

Aline houdt op en allebei kijken ze naar een zonderlinge 📖 man die komt aangewandeld. Hij heeft een lange, rosse paardenstaart en draagt een opvallend wit en grijs gestreept jasje. Iemand met zo’n mal 📖 kapsel en zo’n gek jasje is vast in staat om iets te stelen.

De man neemt een fles wijn en leest wat er achteraan op het etiket staat.

Hij neemt in zijn andere hand een tweede fles en leest ook daarop het etiket.

Maar ... is hij daar niet erg lang mee bezig?

Zo veel valt er toch niet te lezen?

En heeft zijn jasje geen erg wijde mouwen?

Andreas stapt op hem toe.

‘Waarom leest u zo lang?’, vraagt hij.

Verbaasd kijkt de man op.

'De ene rode wijn past beter bij rosbief dan de andere', legt hij rustig uit.

Aline had verwacht dat hij niet zou weten wat hij moest antwoorden, en dat hij zou gaan stotteren. Maar het is Andreas die met zijn mond vol tanden staat 📖.

'Waarom vraag je dat?' De man kijkt Andreas onderzoekend aan.

'Ik ... eh ...', hakkelt Andreas. 'Ik wou het weten.'

'Dat zal dan wel', zegt de man.

'Meestal vragen mensen naar zaken die ze willen weten. Maar waarom wou jij het weten?'

Andreas zal toch niet de waarheid zeggen! Iets begint te kriebelen in Aline haar buik. Het liefste zou ze haar vriendje bij zijn mouw grijpen en wegsleuren. Maar hij antwoordt al: 'Ik moet het weten van onze meester. Voor mijn spreekbeurt.'

'Een spreekbeurt over rode wijn? Op jouw leeftijd? Wat een vreemde meester hebben jullie.'

De man kijkt hoe langer hoe verbaasder.

Het gekriebel in Aline haar buik wordt nog erger.

Straks vraagt die gestreepte meneer het adres van hun school!

'Onze meester zei ook dat we niet te lang met de mensen mogen praten', liegt ze.

'De mensen hebben tegenwoordig allemaal weinig tijd, zei hij. Kom, Andreas.'

Ze draait zich om en loopt weg uit de gang.

'Onze meester! We zitten niet eens op dezelfde school!', snauwt ze als Andreas een gang verderop bij haar komt staan. 'Als mama hier maar niks van te weten komt. Doe dat nooit meer, hoor!'

Dat was hij ook niet van plan.

Het valt dik tegen, verdachte mensen aanspreken.
'Ik geloof iets niet', zegt hij, om gauw van onderwerp te veranderen.

'Wat geloof je niet?'

'Dat je mama het merkt als iemand iets steelt.
Ik wed dat ik wel honderd dingen uit de rekken kan nemen zonder betrapt te worden.'

'Bewijs het dan', flapt Aline eruit.

Andreas kijkt om zich heen.

In de hele gang is er niemand die toekijkt.

'Wat stelen mensen zoal?', vraagt hij.

'Alles', antwoordt Aline. 'Een radio, een braadpan, whisky. Gewoon alles.'

Mama betrapte gisteren een meneer die een vuurrode beha gestolen had.

Maar dat durft ze hier niet aan Andreas bekennen.

Vanmorgen in de klas had zij het wel aan Lotte verteld.

'Mensen die honger hebben, komen vast ook wel brood en melk stelen', zegt Andreas.

'Bijna niemand steelt omdat die honger heeft', antwoordt Aline. 'Soms stelen mensen zelfs spullen

die ze niet eens kunnen gebruiken.'

'Waarom stelen ze dan?'

'Omdat zij het niet kunnen laten. Er komt dan een dokter aan te pas en die mensen krijgen geen echte straf, want ze hebben die ziekte.'

De moeilijke naam van die ziekte kan ze moeilijk uitspreken: kleptomanie.

Andreas zucht: 'Die ziekte zou ik ook wel willen.

Hoe krijg je die?'

Aline denkt na.

Van de uitleg van mama herinnert ze zich nog een iets.

‘Je krijgt het van verdriet hebben’, antwoordt ze.

‘Heel veel verdriet hebben en er met niemand over praten.’

O, als het zo zit, dan wil Andreas die ziekte toch liever niet.

Hij bekijkt de rekken om zich heen.

Aan de linkerkant staan lange rijen poppen.

Nee, poppen stelen is niets voor hem.

Aan de rechterkant staan dozen met piratenschepen.

Jammer dat hij zijn regenjas niet aanheeft.

Met zijn jas aan had hij hier meteen aan Aline kunnen bewijzen dat hij ongemerkt iets kan wegnemen.

Gelukkig staan er ook kleinere dozen, met piraten in.

Hij tast in de zakken van zijn short.

Diep zijn die niet, hij zal iets kleins moeten nemen.

Hij bekijkt de jeans van Aline.

Op de zijkant van de wijde pijpen staan twee zakken, een links en een rechts. Grote, vierkante zakken.

‘Ik neem een paar van die doosjes daar’, stelt hij voor.

‘En jij verbergt ze tot we voorbij de kassa zijn.’

‘Nee, hoor!’, antwoordt ze. ‘Jij bent het die zo nodig iets wil bewijzen. Het is jouw idee.’

Ze mag er niet aan denken dat ze wordt betraptd met een paar piraten in haar broekzak.

‘Waar mama gisteren werkte, waren er twee kinderen die chocolade gestolen hadden’, vertelt ze.

‘De repen staken in hun brooddoos, onderaan in hun schooltas.’

‘Een Mars!’, roept Andreas.

En omdat Aline hem stomverbaasd aangaapt:

‘Ik probeer het met een pakje waar drie repen Mars inzitten. Nee, met twee pakjes. Voor elke broekzak een.’

Weer lopen ze gang in, gang uit.

Boven hun hoofd hangen kartonnen borden.

Daarop staat in grote letters GROENTEN EN FRUIT.

Of er staat GEVOGELTE.

Maar Andreas hoeft die borden niet te lezen.

Zelfs met zijn ogen dicht vindt hij de afdeling waar het snoepgoed ligt.

Terwijl ze lopen, blijven ze om zich heen kijken, maar de mama van Aline is nergens meer te zien.

Bij die afdeling met snoep, precies op de plaats waar de repen Mars liggen, staan enkele kinderen. Aline en Andreas duwen en wringen stiekem met hun ellebogen, tot ze helemaal op de goede plek staan.

Weer voelt Aline dat gekriebel in haar buik. Ze wil graag dat Andreas het probeert, en tegelijk wil ze dat ook niet.

Andreas zelf vindt zomaar twee pakjes wegnemen moeilijker dan hij had verwacht.

Dat snapt hij niet.

Hij hoeft toch alleen maar zijn hand uit te steken? 'Eigenlijk vind ik Smarties ook lekker', treuzelt hij. 'En ...'

Dat bevalt Aline niet.

Ze wil hier gauw weg.

Stel dat mama hier toch voorbijkomt ...

'Nee, Andreas', zegt ze ferm. 'Begin nou niet te kiezen. Neem een pakje met Marsrepen in. Dat hadden we afgesproken.'

Ineens denkt ze aan iets wat ze niet hadden afgesproken.

'Wanneer leg je de repen terug?', vraagt ze.

'Morgen', antwoordt hij.

'Je neemt ze dus mee naar huis?'

'Tuurlijk!'

'Eet ze daar niet op, hé!'

Ze weet hoe vreselijk graag hij Marsen lust.

'Thuis staat er een doos boordevol zulke repen', zegt hij.

Dat stelt Aline gerust.

Maar ... nu hij over Smarties begon ...

Nu heeft ze daar plotseling ontzettend veel zin in.

Jammer dat ze geen cent op zak heeft 📖.

'Heb je thuis ook zakjes Smarties?', vraagt ze.

'Nee.'

Hier liggen heel veel zakjes, vlak voor haar neus.

Die heerlijke rondjes, met de chocoladesmaak en het krokante buitenkantje ...

Zal ze ...

Zal ze een zakje, eentje maar, en daarna zal ze in haar hele leven nooit meer ...

Ze voelt hoe het water in haar mond komt 📖, maar tegelijk voelt ze ook een harde ruk aan haar trui.

'Kom. Naar buiten', sist Andreas.

Hij loert naar links en naar rechts en grijpt gauw een Mars vast.

Hij draait zich om en loopt weg.

Aline volgt hem.

Op een rare, ongewone manier loopt hij naar de uitgang.

Hij loopt helemaal niet zoals iemand 'die een kilo peren kwam kopen'.

Het lijkt alsof de Mars in zijn broekzak in brand staat.

Aan elke kassa staat een rij klanten.

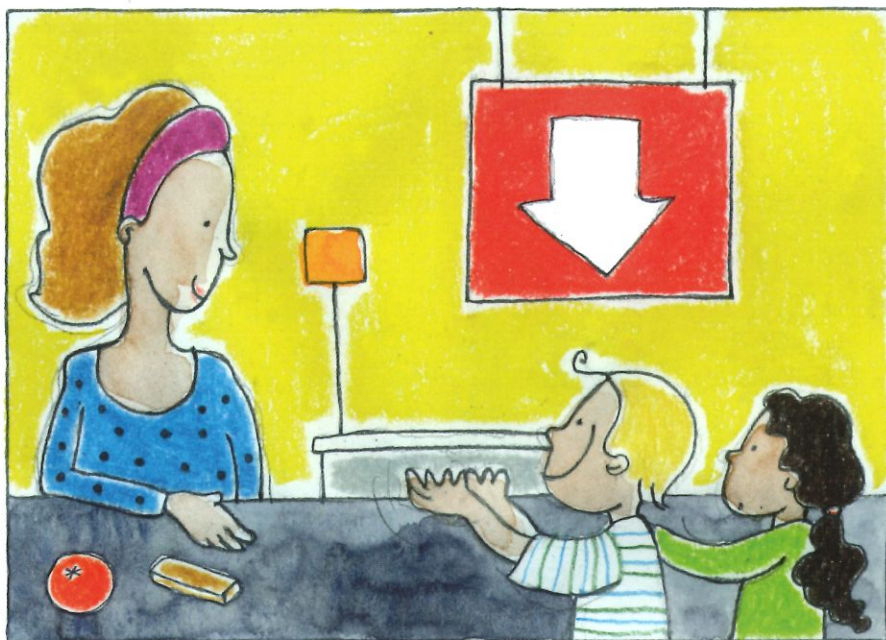
Andreas kiest de rij waar het minste mensen staan en wurmt zich langs hen heen naar de uitgang toe.

Aan het meisje aan de kassa toont hij zijn twee lege handen.

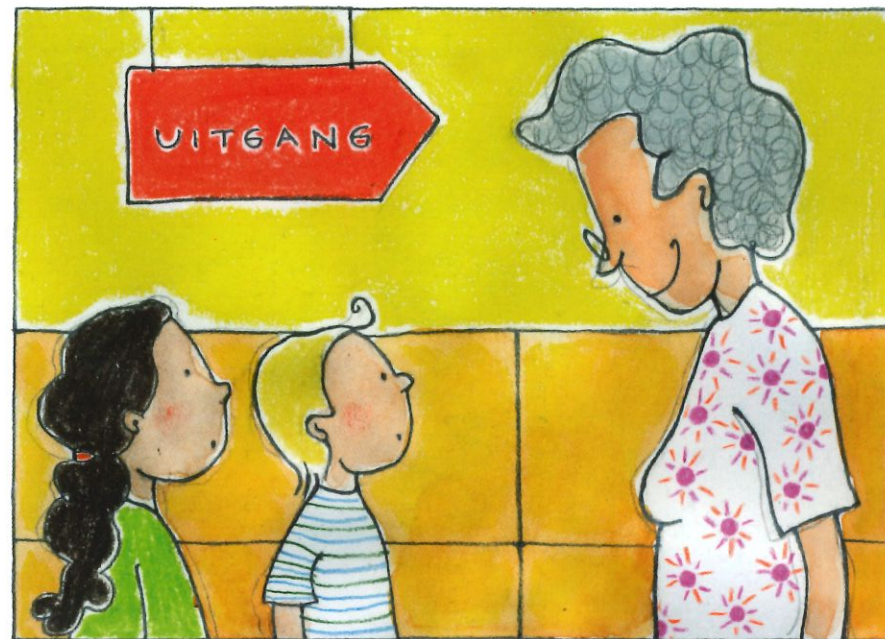
Aline doet dat ook, al was ze dat niet van plan.

Oef!

Ze zijn zonder problemen voorbij de kassa geraakt.

Enkele meters verderop, tussen de kassa en de deur naar buiten, spreekt een grijze mevrouw hen aan. 'Zijn jullie niet iets vergeten?', vraagt ze vriendelijk. Ze lijkt op de oma van Seppe. Die oma is helemaal in de war, ze zegt de gekste dingen. Is deze mevrouw ook zo'n oma? 'Misschien wil ze weten of we niet vergeten zijn ons huiswerk te maken', raadt Aline. Dat vraagt haar eigen oma soms, ook op

woensdagmiddag als er helemaal geen huiswerk te maken is. En Andreas: 'Of ze denkt dat we op boodschap kwamen, met een lijstje van papa of mama.' Daarom zegt hij, heel beleefd: 'Nee mevrouw, we zijn niets vergeten, want we hoefden niets mee te brengen.' 'En toch ben je iets vergeten', herhaalt de vrouw. Ze klinkt geduldig. Ze wacht. Waarop?

‘Kom even mee naar mijn kantoor’, zegt ze dan. Andreas kijkt naar Aline en Aline naar Andreas en ze snappen het allebei tegelijk: dit gaat om hun Mars!

Andreas haalt de reep uit zijn broekzak.

‘Ik zou hem morgen terugbrengen’, piept hij.

‘O ja?’, antwoordt de mevrouw.

‘Die smoes heb ik eerlijk gezegd nog nooit gehoord.’

Er zit niets anders op, Aline en Andreas vertellen het hele verhaal.

Na het verhaal kijkt de mevrouw hen om beurten aan.

‘Jij bent dus Andreas’, zegt ze. ‘En jij bent Aline.

Ik ben een collega van je mama, Aline. Je mama heeft over jullie verteld. Gelukkig maar dat ze net nu haar halfuurtje koffiepauze heeft.’

‘Zij zou het niet merken’, zegt Andreas.

En Aline voegt daar aan toe: ‘Ze kijkt niet eens om zich heen.’

‘Jullie dachten dus dat een detective op een trapje staat en om zich heen kijkt’, praat de vrouw verder.

‘Nee, hoor. Wij lopen gewoon rond alsof we klanten zijn. Toch merken we van alles. En als we zien dat iemand iets verstopt, al was het op de gekste plek, dan wachten we met aanspreken tot die voorbij de kassa is.’

‘Waarom?’, vraagt Aline.

‘Omdat ze anders kunnen zeggen dat ze van plan waren om het te betalen, daarom.’

‘Leg de Mars maar terug’, zegt ze. ‘Die mag ik jullie niet cadeau geven. Maar als jullie beloven nooit meer zoiets stoms te doen, echt nooit meer, dan vertel ik het aan niemand.’

Ze vertelt het niet aan mama!

'Dank je', zegt Andreas.

'Dankjewel, mevrouw', zegt Aline.

Ze lopen naar de uitgang.

Op straat moeten ze even wachten om over
te steken.

Het verkeer dendert voorbij, maar ze denken allebei:
niemand zal dit te weten komen ...

Dat is een veel groter cadeau dan duizend repen Mars
bij elkaar!